

Podivný příchod domů

Stalo se to, když mi bylo sedmnáct, tedy pět let od smrti mého táty. Bydlel jsem u matky - přestěhoval jsem se tam asi po roce samostatného života, nějak nám to oběma přišlo lepší a docela jsme si rozuměli. Možná to bylo i proto, že máma měla veliký byt, kde jsme si mohli oba žít svým nezávislým životem.

Inkriminovaného dne jsem přišel domů rovnou ze školy. Matka seděla na pohovce se svým amantem. Abych ho zase tak neshazoval - chodili spolu už skoro rok a to bylo na vztahy mojí matky opravdu dlouho. V téhle době jsem už každý den čekal jejich rozchod. To se máma vždycky úplně zhroutila a vzhledem k okolnostem se buď přišla (ke mně) vybrečet nebo si hlasitě vylévala vztek na zařízení bytu. V nejhrošším případě obé najednou.

Dneska to ale vypadalo docela jinak. Ti dva byli ve vzájemném objetí a vypadali, jako by nedělali vůbec nic. Na první pohled se mi to zdálo takové, jako by snad někdo umřel.

„Bud' te pozdraveni," řekl jsem.

Oba se na mě otočili a máma řekla:

„Ahoj, Drahoslave, pojď sem, prosím tě."

„Stalo se něco?" zeptal jsem se.

„Tomova sestra je mrtvá," řekla máma soucitným hlasem.

„Na co umřela?" zeptal jsem se na to, co mě jako první napadlo, ale máma mi stále stejným tónem odpověděla:

„Byla zavražděna."

Byla viditelně solidně vykolejena. Tom na tom byl pochopitelně ještě mnohem hůř. Vůbec nemluvil a ona zlá atmosféra se přenesla i na mě. Matčina odpověď však okamžitě vzbudila mou pozornost.

„Kde a jak?" začal jsem se vyptávat na podrobnosti.

Tom, jak jsem již řekl, nemluvil. Máma se ale asi chtěla vymluvit a tak jsem z ní dostal, že tu vlastně ještě ani nikdo nebyl, že Tomovi volala známá, která jeho sestru nalezla. Řekla mi, že se to stalo na velkém smíchovském hřbitově, že to ví sotva tak hodinku, že neví, kdo to byl a další informace, povšechně vzato zbytečné.

Místo činu

Po tom rozhovoru jsem se zvednul a odešel do pokoje. Tenkrát jsem neměl takové vymoženosti jako dnes. Sebral jsem dosti velkou videokameru a pár dalších věcí a vyrazil na místo činu.

Hřbitov byl dosti velký a ono neštěstí se stalo v jeho zadní části, takže vchod, k mému nemalému veselí, nikdo nehlídal.

Vstoupil jsem a došel takřka k policejní pásce. Ani ta nebyla příliš střežena a mezi náhrobky jsem našel solidní úkryt. Pustil jsem kameru a snažil se zachytit, co se dalo.

Po chvíli zarputilého sledování jsem usoudil, že mám dost na to abych se odtud klidil. V tu chvíli se zezadu začalo blížít velké auto, které si sem na hřbitov jelo pro naši nebožku.

Snažil jsem se, aby mne nikdo neviděl, takže jsem si ani pořádně neprohlédl vyšetřovatele. Až teď, když už jsem byl na odchodu, zdálo se mi, že jsem zaslechl známý hlas. Já nemám zase tak dobrý sluch a podobné věci se mně stávají docela často, jenže když jsem se ohlédl, poznal jsem skoro jistě tvář policisty, s nímž jsem se setkal před pěti lety. Byli tam oba. To mě překvapilo, ale stejně jsem zamířil k domovu. Tenhle případ mě zajímal stále víc.

Zamyšlení

Přišel jsem, zhlédl jsem, usoudil jsem. Ne, že bych snad objevil jádro pudla, ale něco přece.

Monika Spivýrová byla zabita jedním výstřelem - zepředu a z velké blízkosti. Je zřejmé, že s vrahem mluvila a on ji potom zabil. Takže po ní asi něco chtěl. A asi to i dostal. Ani mě nemrzelo, že jsem možná nevěděl o nějakých stopách, protože pachatel toho po sobě na místě asi moc nezanechal.

Neměl jsem takřka nic, z čeho bych mohl vycházet, ale pochybuji, že by toho policie měla o moc víc. Jediný člověk, který mohl něco odhalit, byl Tom. Ale toho se mi nechtělo zase otravovat - a i sami policisté by mi mohli pomoci.

Šel jsem za Tomem - i on čekal, že se tady každou chvíli někdo objeví. Dal jsem mu diktafon a řekl jsem, ať svůj rozhovor s policií nahraje. Ať se třeba vymluví, že mu to poradil nějaký právník, nebo kamarád, nebo ať si prostě něco vymyslí. Sám jsem nechtěl být přítomen. Vyrázil jsem se trochu projít.

Monika bydlela v Přímé ulici číslo 61, tedy kousek od hřbitova, kde byla nalezena. Vyšel jsem tam pěšky. Bylo jasné, že bude chvíli trvat, než si naši policisté najdou Toma u mámy, ale věřil jsem, že se dostaví ještě ten den.

Nevěděl jsem, co přesně v Přímé 61 dělat, ale chtěl jsem prostě něco zjistit.

Zazvonil jsem na zvonek označený „Spivýrová“, ale nikdo to nebral. Usoudil jsem, že uvnitř nikdo není.

Zazvonil jsem tedy na jiný zvonek. Vzala to její sousedka.

„Dobrý den, tady Drahoslav Breichaistol, chtěl bych s vámi mluvit o Monice Spivýrové. Pustila byste mě dovnitř?“ zeptal jsem se a ona mě pustila.

Přímá 59

Moniččina sousedka byla nejspíš důvěřivá žena, i když který podvodník by tvrdil, že s ní chce mluvit o její susedce? A ještě jí řekne, že je po smrti!

Ta žena, jmenovala se Jarka Peroutková, mě pozvala dovnitř a řekla mi věci, které by mne prve ani nenapadly - věděla o Monice úplně všechno. Kam se na ni hrabal Tom.

„Neměla Monika v poslední době s někým nějaké problémy?“ zeptal jsem se po dobré hodině hovoru.

„Moc o tom nevím,“ odpověděla Jarka.

„O čem?“

„Poslední dobou měla něco s nějakým chlapem... Snad z Ivančic.“

„Z Ivančic?!“ podivil jsem se nad tou náhodou.

Jarka znejistěla.

„Je na tom něco divného?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem, ale my víme, že bylo.

„Myslím, že byl vskutku z Ivančic. Ale nebyl to její chlap, nebo tak něco. Měla s ním spíš něco obchodního, ale zase tak moc o tom nevím.“

„Myslíte, že by ji zrovna on mohl zabít?“

„Klidně,“ odpověděla s jistotou Jarka. S takovou jistotou, že mě to zarazilo.

„Říkáte to dost rozhodně.“

„Do toho chlapa bych to skutečně řekla. A hlavně - Monika se ho bála. Byla vždycky hovorná, ale v poslední době se už moc nesyřovala a o něm mluvila spíš jen v hádankách. On to mohl být.“

„Poznala byste ho?“

„Ne. Ani jsem ho moc neviděla, ale řeknu ti o něm, co vím... Ty ho chceš doopravdy hledat?“

„Ano.“

„Nevím, jestli se ti to podaří. Vždyť o něm skoro nic nevíš. Jo a jezdí černou limuzínou. Pěknou, novou. Jestli jsou ty Ivančice nějaký kotěhůlky, moc takových aut se tam prohánět nebude.“

„Tak to mi snad bude stačit," řekl jsem, rozloučil jsem se a odešel.

Další cesta do Ivančic

Byl už večer, ale protože byl květen, bylo ještě světlo. Báł jsem se, abych nepřišel domů nevhod, ale když jsem se tam dostal, bylo už po návštěvě.

„Zdravím," řekl jsem po svém příchodu a Tom mi podal diktafon.

„Nahráls to?" zeptal jsem se.

„Jo," odpověděl Tom a já jsem se odebral do pokoje.

Pustil jsem si Tomův rozhovor s policisty, ale nic objektivního tam nezaznělo. Nic objektivnějšího než černá limuzína v Ivančicích.

Usednul jsem k počítači a psal Eleně.

From: Drahošlav Breichaistol <drah.breichaistol@seznam.cz>

To: Elena Zahájská <elenazahajska@seznam.cz>

Subject: Zítřa přijedu

> Ahoj!

> Nebudeš mi věřit, co se dneska stalo. Máma má zrovna přítele jménem Tomáš Spivýr. A když jsem se dnes dostal domů, dověděl jsem se, že jeho sestru někdo zabil.

> Jak to bylo, to Ti převyprávím potom, každopádně jsem se dověděl, že hlavní podezřelý se prohání po Ivančicích jakýmsi novým černým luxusním autem. Takže co nejdříve přijedu za tebou. Nejlíp už zítřa. Ještě napíšu.

> Těším se na tebe.

> Drahošlav

Jako před pěti lety jsem potřeboval čas - mimo školu. Takže jsem zamířil zpět do kuchyně k mámě. Ta něco vařila. Byla to jedna z mála věcí, které opravdu uměla a také jedna z mála věcí, kterými se uklidňovala. Když na tom byla opravdu špatně, tak v jeden den navařila třeba na čtrnáct dní a pak jsme jedli, jedli a jedli, protože jinak by se něco mohlo zkazit a to by byla škoda.

Vařila, vařila a ani si nevšimla, že jsem si nic nevzal. Měl jsem jídlo u Jarky.

„Co to vaříš?" začal jsem „rozhovor“.

„Tak," odpověděla máma a začala ukazovat, kde se co dělá a udělalo.

Napočítal jsem pět pokrmů ve velikých nádobách a věděl jsem, že do rána jich přibude. Máma bude vařit tak do půlnoci, pak ji to snad přestane bavit a možná, že v jednu od toho odejde. Další den pak přijde do práce o tři hodiny později, tedy v jedenáct a o podobnou dobu později také odejde, aby ji nevyhodili.

„Budu potřebovat nějakou dobu nejít do školy," pokračoval jsem, „hodím se marod.“

Na to máma zpozorněla. Věděla, že jsem v tom velmi pověřčivý a věděla, že k tomu mám pádný důvod. A věděla jaký. Ale nechtěla se hádat.

„Napíšu z práce do školy." odpověděla máma.

Napsal jsem jí ceduli, po dnešku bude mít absolutní okno. Jestli se člověk opije nebo ovaří, to vyjde vcelku na stejno.

From: Drahoslav Breichaistol <drah.breichaistol@seznam.cz>
To: Elena Zahájská <elenazahajska@seznam.cz>
Subject: Příjezd

> Takže přijedu zítra ve 12:35 na autobusák.
> Drah

V Ivančicích

Další den jsem skutečně odjel do Ivančic a na nádraží na mě už čekala Elena. Vypadala spíš jako by se měla vdávat a ne řešit vraždu, ale to já možná taky. Za těch pět let jsme se ani jednou neviděli, jenom jsme si intenzivně psali a volali.

Elen mi ale chtěla říct ještě něco dalšího: „Čau, Slávku," odpověděla mi na pozdrav, „Že nevíš, co jsem dopoledne viděla?"

„Ne."

„Říkal jsi černý luxusní auto?"

„Spíš jsem ti to psal..." zamyslel jsem se, než mi to došlo, „Tys ho někde viděla?"

„Někde? Vzpomínáš na tu internetovou kavárnu, co tam před pěti lety chodili ty dva?"

„To už je pět let?!" podivil jsem se, ale byla to pravda.

„Jo. Ty to nevíš?"

„A ty nevíš, že nemám časovou paměť? Co to bylo s tou kavárnou?"

„Nechtěla bych jednou být tvou ženou. Budete slavit třetí výročí a ty řekneš, že to je teprve první. Ta tě buď zabije, nebo od tebe odejde."

„Zamlouváš tu kavárnu."

„To auto zastavilo na náměstí a chlap z něj vešel přímo do naší známé kavárny."

„Myslíš, že tam chodí pravidelně?"

„Snad, ale to auto už tam nestojí."

Muž z černého auta

Auto už tam nestálo a já jsem zamířil do Němčic, do našeho známého pensionu. To místo se od mé poslední návštěvy vůbec nezměnilo. Ubytoval jsem se a šel se s Elenou projít. Chodili jsme po městě, že bychom snad mohli narazit na naše černé auto, ale to bylo dosti pravděpodobně někde v garáži.

Druhého dne jsem se rozhodl čekat na náměstí, jestli se to černé auto neukáže a Elen ho hledala po ulicích.

Někdy po osmé se kýžené černé Volvo ukázalo a muž vstoupil do kavárny a zašel k pultu. Já jsem ho sledoval z uctivé vzdálenosti a viděl jsem, jak tento muž zachází kolem přepážky do dveří do místnosti, kam bylo vidět druhým oknem. Muž odtud šel nahoru, kam už jsem neviděl.

V devět hodin se Elen vrátila na náměstí, ale když uviděla ono černé auto, rychle někam odešla. Dost jsem se tomu divil, až jsem si málem nevšiml, že náš známý pán sešel do přízemí a zamířil k východu.

Chlap nastoupil do svého auta a po několika minutách se rozjel. Bylo jasné, že nám to sledování k ničemu nebylo. Za okamžik se v mé úrovni zastavila modrá Octavie.

„Pospěš si," ozvalo se a já jsem poznal Elenu.

Nastoupil jsem a rozjeli jsme se.

„Ty máš řidičák?" zeptal jsem se, jako obvykle trochu blbě.

„Ne," odpověděla Elen, jako by ještě? chtěla dodat *Pro??*.

Po zbytek cesty do Moravského Krumlova jsem už radši nic neříkal. Ano, dojeli jsme do Moravského Krumlova.

Tady muž z černého auta vystoupil a vstoupil do jednoho z domů. Na zvonku bylo jméno „Baráková". Žena ale nebyla hlavním důvodem jeho návštěvy v tomto domě.

Za záclonami bylo vidět pohyb více lidí. Mohlo jich tam být tak pět. Něco kuli.

„Měli bychom zjistit, jaký měli motiv," řekla Elen, „Pochybuju, že ti tam vevnitř se jenom tak sešli."

„Nemá ten chlap něco v autě?" navrhl jsem další cestu.

„Má něco v tom domě," navrhla jinou cestu Elena a zamířila k brance.

Otevřená branka, dům a zabouchnuté dveře. Co z toho vyplývá? Volná cesta k informacím, jak by zajisté řekla Elen.

Jednání v Moravském Krumlově

„Ty se tady trochu porozhlýdneš a já jdu něco odposlouchat nahoru," řekla potichu Elen a jednoduše otevřela dveře.

Pak Elen zamířila po schodech vzhůru a já se začal rozhlížet, ale ať jsem hledal, jak jsem hledal, nic jsem nenašel.

To když po nějaké době přišla Elen, měla toho dost. Tvrdila, že oni se tam ještě chvíli zdrží, ale důležité věci už má.

Cestou do Ivančic mi Elen začala vyprávět, co slyšela:

„Chtějí někoho unést. A je to nějaký předseda. Bude příští neděli v šest v restauraci U černé hlavy v Kolíně. Monika byla návnada. Nejspíš ho znala a nějakým způsobem ho přiměla, aby tam šel."

„A jaký to byl předseda, to nevíš, že?"

„Ne. Můžeš si to celý poslechnout, ale myslím, že to neřekli."

„Každopádně máme motiv a pachatele, takže z toho únosu asi nic nebude." řekl jsem.

„Náš jediný důkaz jsme získali v cizím domě za vyloupnutými dveřmi. To by zavřeli spíš nás než je," podotkla Elena.

Bylo jasné, že musíme získat další důkaz. Chtělo by to třeba zjistit, čeho byl ten dotyčný předsedou. Do neděle.

Společný čas

Přijeli jsme do Němčic a zastavili u pensionu.

„Měli bysme jet do Prahy," řekl jsem.

„Hele, teď jsi po pěti letech přijel a hned bys zase zmizel?" osopila se na mě Elen.

„Nemáme času na zbyť. Jedině Tom může vědět, kdo je předseda."

„Já odvezu auto a pak se vrátím. A ty tady budeš a až zítra odpoledne společně odjedeme. Já si to potřebuju vyřídit s rodičema."

Po nějaké době se Elen vrátila a já se do té doby utvrdil v názoru, že sami to nevyřešíme.

„Přinesla jsem peníze. Je docela brzo, necháme si udělat nějakou speciální večeři," řekla Elen a celý večer pak s majiteli pensionu něco vařila a připravovala.

Po další době si na mě Elen vzpomněla, přišla ke mně do pokoje a prohlásila:

„Měl by ses jít někam projít. Aspoň tak na dvě hodinky. Aspoň si utřídiš myšlenky."

Sice jsem měl myšlenky dost uspořádané už z té doby, co jsem tady na Elen čekal, a města jsem

měl plný zuby z toho dlouhého čekání na náměstí, ale nereptal jsem. Nedovolil jsem si říct snad ani nic.

Sebral jsem mapu a vyrazil do Letkovic a odtud po červené do Řeznovic, odkud jsem si to namířil po cestě do Budkovic a odtud jsem sešel k řece Rokytné, kde jsem se napojil na modrou a ta mě dovedla na silničku od Němčické hájovny, po které jsem došel zpět do Němčic.

V době mého příchodu už se šelo a Elen na mě prý čekala s pořádnou večeří. Nějak tak jsem se to dověděl od paní domu, která mě po mém příchodu uvítala zpátky a poslala mě nahoru do mého pokoje, že na mě prý Elen čeká.

Bylo tomu tak. Když jsem otevřel dveře svého pokoje, naskytl se mi neočekávaný pohled:

Před mým odchodem se v pokoji nacházela dvojpostel, třetí lůžko navíc, šatní skříň, dva noční stolky, nad nimi zrcadlo, naproti vchodu nějaká okna a na dosud nepopsané pravé straně dlouhá skříňka s televizí a lampou a trochu blíže oknu nevelký stůl se dvěma židlemi. Pokud tu nebyli tři lidé, nebyla tu ani třetí židle. Tak to tu bylo malé.

Po mé několikahodinové nepřítomnosti zmizelo třetí lůžko, velká postel byla odsunuta k oknu, zmizelo i velké zrcadlo, které bylo nahrazeno dosti pěknou malbou a konečně: Ten malý stolek, co býval u zdi se přesunul do centra pokoje a byl doplněn ještě jedním stejným stolkem, takže vzniknul pohodlný čtvercový stůl, na němž byla prostřena hostina jak pro státní návštěvu.

Ve chvíli mého příchodu byl můj pokoj osob prostý, avšak Elena se bezprostředně po mém vstupu vrátila.

„Ahoj, Drahu," řekla.

„Co... co se to stalo?" zareagoval jsem opět nemístně.

„Tomu se říká hostina."

„Pro mě?!"

„Pro nás."

„Proč?"

„Tvrdí se, že láska prochází žaludkem."

„Cože?"

„Teda..." chtěl jsem opravit to *Cože?*, „Je to dokonalý."

„No konečně," řekla na to Elena.

„Kdy jsi měl naposledy večeři o pěti chodech?" děla dále Elena.

„Pradávno," řekl jsem zamyšleně.

Pak jsme se pustili do jídla a trvalo nám to rozhodně přes dvě hodiny. Co se dělo, než jsme usnuli, to nikoho nemusí podrobně zajímat.

Předseda čehosi

Příštího dne jsme vstali někdy v devět, ale ne že bychom nevydrželi spát až do dvanácti. Probudila nás paní bytná, že snídaně je na stole. Později jsem se dověděl, že za tím nebyl nikdo jiný než Elen.

Po půl dvanácté jsme vyrazili autobusem do Prahy a hned po příchodu domů jsme se vrhli na výslech Toma.

„Víme něco nového," pravil jsem.

„Neměla by to stejně vyšetřovat spíš policie?" odvětil Tom.

„Až toho budeme mít dost tak jim to dáme," pokračoval jsem, „víme, že chtějí unést nějakého předsedu, kterého Monika znala."

„Jakého předsedu?"

„To je právě to, co chceme vědět od tebe."

„Co třeba nějaký spolužák?“ navrhla Elena.

„Já neznám žádného z jejích známých. Než se ho dopátrám, bude to chvíli trvat.“

„Povede se ti to?“

„Nevím. Můžu vám dát saznam některých jejích známých, ale všichni to určitě nebudou.“

Jak Tom řekl, tak také učinil. Až do úterka věnoval zajisté mnoho času tomu, aby nějaké ty Moniččiny známé našel. My jsme zatím navštívili i její sousedku Jarku, ale z lidí v seznamech jsme zatím žádného předsedu nenacházeli. Báli jsme se, abychom to vůbec stihli do čtvrtka.

Jak kontaktovat předsedu?

Toho dne bylo úterý. Již to byly dva dny, co jsme se vrátili z Ivančic. Hledání předsedy bylo úmorné a již to vypadalo, že se Monika znala jen se samými bezvýznamnými lidmi.

„Já jsem kráva!“ vykřikla Elena a mě to dost zarazilo.

„Co se stalo?“

„Podívej se na tohle! Jak jsme to sakra četli?!“

V seznamu Moniččinych spolužáků ze střední školy tkvělo jméno *Vladimír Špidla*.

„To není on,“ řekl jsem, „kterej idiot by unášel předsedu vlády?“

„Víš, kolik by z toho káplo?“

„Víš jak je hlídanej? To se nikomu nevyplatí.“

„Mně se zrovna nezdálo, že by se báli ochranky. Jsem přesvědčená, že do Kolína pojede a pojede tam sám.“

„Asi máš pravdu, ale jak to Špidlovi oznámíme?“

„Musíme se k němu dostat. Už jsme se dostali k jinejm ptáčkům.“

„To se jako chceš vloupat přímo do Kramářovy vily?“

„To asi ne. Musíme něco vymyslet. To by v tom byl čert, abysme na něco nepřišli.“

„Nebylo by lepší říct to policajtům?“

„Ne,“ řekla rázně Elena.

Ve středu a ve čtvrtek chodila Elena po Praze a přemýšlela, jak Špidlu kontaktovat. Já jsem o tom také přemýšlel, i když jsem s ní úplně nesouhlasil. Ve čtvrtek odpoledne, když jsem byl doma sám, přišla návštěva. Jan Macharáček a Aleš Morous, tedy dva dosti známí policisté.

„Ty jsi Drahoslav Breichaistol, že jo?“ řekl starší Morous.

„Máte pravdu, potřebujete něco?“ odvětil jsem.

„Jseš to ty?“ zeptal se Honza a ukázal mi fotografii z místa činu, kde jsem se tak trochu nacházel se svou kamerou na pozadí.

„Nepátráš náhodou zase sám?“ zeptal se Aleš.

„Elen mě sice zabije, ale já jsem vám to stejně chtěl říct. Potřebujeme pomoc.“

„Co?“ řekl Honza.

„Víte, kdo je vrah?“ zeptal jsem se já.

„Kdybysme to věděli, tak bysme sem nechodili,“ řekl na to Aleš.

„Takže si myslíte, že jsem dál než vy?“

„Spíš jsme nevěděli jak dál, a tak jsme si prohlíželi ty fotky. A koho tam nevidíme, že.“

„Víte, jakým autem vrah jezdí?“

„Ty to víš?“

„Černým Volvem,“ řekl jsem, „Neměli bychom tu takhle stát ve dveřích. Pojd'te dál.“

„Pachatel bydlí v Ivančicích, jezdí černým Volvem BVI 42-56, znám jeho zjev. Vím, kde bydlí jedna jeho kumpánka a vím, že jich je dost. Chtějí unést předsedu vlády, a proto zabili Moniku. Mám nahraný rozhovor, ze kterého to vyplývá.“

„Můžeme ho slyšet?“ zajímal se Aleš.

„Beze sporu," pravil jsem a pustil jim pásku.

.....

„To jste asi nezískali legálně, že?"

„Ne."

„Varujeme předsedu vlády," řekl Aleš a po pár minutách už oba odešli.

Nedůvěra

Večer již bylo osazenstvo bytu kompletní a sejitě u večeře. Když jsme dojídali, někdo zazvonil. Byli to naši známí policisté.

„Šéf prohlásil," řekl Honza, „že jestli chceme jít po vaší stopě, tak nám v tom bránit nebude, ale nevěřil, že by někdo chtěl unést předsedu vlády. Jsme v tom sami."

„Varujete ho?" zeptala se Elen.

„Těžko," řekl Aleš, „Odecestoval a vrací se někdy v sobotu. Jste si jistí, že je to on?"

„Ne, myslíme si to," odpověděla Elen.

„Zkusíme sehnat pár kolegů, kteří s námi pojedou na místo únosu, takže vlastně bude jedno, koho to chtějí unést."

„A my jedeme taky," řekla Elen.

„To asi nepůjde," oponoval jí Aleš.

„Ale půjde," prohlásila Elen.

Nemyslel jsem, že s nimi pojedeme, ale věděl jsem, že Elen se jenom tak nenechá z případu vyhodit.

Nedělní výlet

V sobotu odpoledne vyrazila Elen někam ven. Šla navštívit naše známé policisty. Jak později sama řekla, chtěla jim hlavně vysvětlit, jak jsme pro ně nepostradatelní. A podařilo se.

V neděli se u nás zastavili Honza s Alešem a odjeli jsme spolu s dalšími dvěma auty směrem na Kolín.

Restaurace U černé hlavy se nacházela na periferii v místech, kde už nebylo příliš mnoho obytných domů. Lidé se tam stavěli auty a také tam chodili zaměstnanci okolních firem.

V šest hodin byla hospoda poloprázdná. My jsme zastavili na parkovišti - byli jsme zcela nepodezřelá směsice. Ostatní, kteří jeli policejními auty, se postavili na nedaleké parkoviště, odkud byl docela dobrý pohled na parkoviště restaurace. Tři policisté z jednoho z těch aut šli také do hospody, zbylí dva čekali a hlídali parkoviště.

Uvnitř byl krátce před šestou hodinou večerní prostor plný zainteresovaných lidí. Jich bylo šest a nás celkem sedm a dva venku. Dále se uvnitř nacházelo pár lidí, kteří vůbec netušili, co se děje.

Je 17:59 a do restaurace vchází Vladimír Špidla.

Ptá se na rezervovaný stůl a usedá na místo, které únosci pečlivě vybrali.

Píše se čas 18:05. Jeden z únosců vstává a dává se se Špidlou do řeči. Špidla cosi odpovídá, ale evidentně s ním nechce nikam jít. Nevěří mu. Únosce vytahuje zbraň a odvádí předsedu vlády ven a s ním odchází ještě jeden člověk. Zbylí čtyři se zvedají a elegantně odchází. Jeden z nich nechává pod popelníkem vysokou bankovku a upozorňuje na to, aby odchod skupiny nevybudil obsluhu k nevhodné reakci.

V době, kdy čtyři únosci odcházejí a první dva již zmizeli, zvedá se pět policistů a vrhá se k těm čtyřem. Dochází k menší potyčce, po které Aleš a Jan kvapně vybíhají k autu a chystají se sledovat

únosce. Dále utíká majitel černého Volva a hned po něm my s Elenou.

Velké auto s uneseným předsedou je již vidět jen v povzdálí silnice na Kutnou Horu. Tomuhle autu v patách byli policisté, co čekali na sousedním parkovišti. Hned za nimi vyjelo Volvo a po něm automobil, který řídil Aleš.

Elen někam běžela a já za ní. Až časem mi došlo, co chce dělat.

Dostali jsme se k odstavenému policejnímu autu a jen s malým zpožděním jsme vyrazili za našimi předputníky.

Viděli jsme Volvo, kterak předjíždí všechny ostatní a z neznámého důvodu se zařazuje dopředu. V tomto pořadí jsme bez větších problémů dojeli až do Církvic za Kutnou horou, kde řidič černého Volva odbočil doprava, ale vůz za ním takto neučinil a obě policejní auta odjela za ním na Čáslav.

Byli jsme tedy jediní, kteří mohli sledovat vraha. Tento přijel do Neškaredic, kde odbočil doprava. My jsme se rozhodli kontaktovat kolegy jedoucí za druhým autem.

„Tady Drahoslav, slyšíte mě?“ začal jsem mluvit do vysílačky.

„Kde jste?“ ozval se Honzův hlas.

„Sledujeme to černé Volvo, co ho řídí vrah. Právě odbočil na Perštejnec. Můžeme za ním jet, ale dost těžko ho zadržíme.“

„Jak se vám to povedlo?“

„Co?“ pravil jsem.

„Někdo vám snad přijede na pomoc. Říkejte nám pořád, kde jste.“

Za Perštejnecem jsme odbočili doprava po silnici 337 a na začátku Křesetic doprava. Na silnici 126 jsme se dali vlevo a v Poličanech vpravo na Malešov. Z Malešova doprava na Roztěž a odtud do Tuchovic, kde doleva a přímo přes Vidice, Rozkoš a Miletín do Jindic, kde doleva a před Uhlířskými Janovicemi doprava a přes Žišov do Hatí, kde doleva přes Vavřinec a další Církvice do Skvrňova, odkud přes Smrk na silnici 335 a přes Karlovice a Újezdec do Horních Krut a dále do Barchovic. Přes Radlice jsme se pak dostali do údolí Nučického potoka a v Nučicích jsme odbočili doleva na Konojedy, odkud doprava jsme po silnici 108 dojeli do Kostelce nad Černými lesy, který jsme po této silnici projeli a přes Krupou dojeli až na silnici číslo 12, na obchvat Českého Brodu. Tudy jen na křižovatku se silnicí 113, po níž jsme se dali doleva, avšak hned v Tismicích jsme se od této silnice odpojili a jeli přes Limuzy a Přišimasy do Škvorce a pak po silnici 101 přes Zlatou, Sluštice, Křenice a Pacov do Řičan.

V Řičanech se konečně stalo dlouho očekávané. Než jsme dojeli ke křižovatce se silnicí na Prahu, uviděli jsme policejní auto přibližující se k nám od centra. Tento vůz nám přehradil cestu tak, že do něj řidič před námi lehce narazil. Už nepokračoval. Byl zadržen.

Ještě před vrahem byl také vysvobozen předseda a nebylo již takřka nic jiného k řešení. Naše malá krádež policejního auta byla pozapomenuta a situace se opět na pár let uklidnila. S Elen jsme se několik let viděli zase jen párkrát. Než přijela studovat universitu do Prahy.

